

Motion till riksdagen

1988/89:Jo888

av Marianne Jönsson och Sven-Olof Petersson

(båda c)

Försurade brunnar

Det förekommer en kemisk utsugning av landsbygden. Utsläppen av svaveldioxid har minskat kraftigt i Sverige – från ca 760 000 ton 1975 till ca 270 000 ton 1985. Detta är i första hand ett resultat av center-regeringarnas omläggning av energipolitiken till hushållning och av ändring av svenska bränslen, samt de ökade miljökrav som ställts för förbränning av olja och för industrins processutsläpp. På grund av s-regeringens slapphänta energipolitik har den positiva trenden brutits under de senaste åren.

I Kalmar län har svaveldioxidutsläppen minskat från 13 000 ton 1975 till ca 4 000 ton 1984. Därav kommer 2 900 ton från förbränning, 1100 ton från industriprocesser och 600 ton från samfärdsel.

Kväveutsläppen – på konstant hög nivå

Samtidigt som svavelutsläppen minskar har kväveutsläppen legat kvar på en konstant hög nivå som en följd av den ökande biltrafiken.

De allvarligaste skadorna av luftföroreningarna är försurningen av mark och vatten. Brunnarna i sydöstra Sverige har mycket hög surhetsgrad. Många visar värden på 4,8-5.

De människor som bor i berörda områden är ej i särskilt hög grad orsak till försurningen. I de flesta fall eldar de med fossila bränslen och bidrar därmed inte till de försurningskador som uppstår i mark och vatten.

Under tre år har det pågått en försöksverksamhet med kalkning av försurade brunnar. 25 milj.kr. har betalats ut. Både livsmedelsverket och naturvårdsverket finner inte tillräckliga skäl att fortsätta försöket. Bidraget upphör därför – trots att alla inblandade vill behålla bidraget. Försurningen åstadkommer många olägenheter med vårt brunnsvatten. Missfärgning och smakförsämring uppstår. Samtidigt drabbar korrosionsskador för mycket stora belopp. Dessutom föreligger oklarheter när det gäller hälsorisker.

Av rättviseskäl är det viktigt att bidraget fortsätter att utgå. Tätorternas vatten- och avloppsnät har tidigare subventionerats med mer än två miljarder i statsbidrag. Därtill kommer kommunala skattemedel för stora belopp.

Liksom hittills bör bidraget till försurade brunnar tilldelas länsstyrelserna som därefter tillsammans med kommunerna bedömer de mest angelägna kalkningsprojekten i regionen.

Hemställan

Mot. 1988/89

Jo888

Med stöd av vad som i motionen anförts hemställs
att riksdagen som sin mening ger regeringen till känna att bidraget
till kalkning av försurade brunnar även fortsättningsvis ska utgå.

Stockholm den 25 januari 1989

Marianne Jönsson (c)

Sven-Olof Petersson (c)